

debat i høj grad har vist, og der er nogle områder, hvor den har vist det, synes jeg, på den smukkeste måde, nemlig ved, at der faktisk er blevet talt ud fra nogle fælles opfattelser af, at det ville være rart, om man kunne forstå hinanden. Der har også været nogle elementer, hvor det ikke helt løb sådan af stabelen.

Vi har talt om falske tal. Det er ét element, altså det forhold, at Folketinget har vedtaget en udligningsreform – et flertal har stemt for, et mindretal imod – men at vi alle sammen har gjort det på baggrund af en opgørelse af, hvordan det ville arte sig i det samlede kommunale billede kommune for kommune.

Det har også været det, der har været manges grundlag for vurderingen af indholdet af udligningsreformen, som jo i sig selv er ganske omfattende og kompliceret, og som også indeholder hele afregningen af den omfattende opgaveflytning i kommunalreformen. Derfor har det selvfølgelig været tal, som kommunerne hver især har været stærkt interesserede i at forholde sig til i forhold til deres egen økonomi. Det har oven i købet været tal, som har været brugt meget nøje i et efterfølgende lovforslag, hvor det efter en regnemodel er blevet fastslået, at såfremt man skulle modtage mere end 0,2 pct. af sit skattegrundlag, skulle man nedsætte skatten med det overstigende. Det har været en pligt, og den har ikke været relateret til, at tallene nedenunder kunne bevæge sig. Det har bare været en pligt.

Så har vi oplevet en stribe kommuner, som er blevet overraskede over det til trods for nærmest personlige breve fra indenrigs- og sundhedsministeren om deres kommunes specifikke økonomi. De har fået nogle helt andre resultater ud af det samlede regnestykke. Det kan der være gode begrundelser for. Problemet er, at vi ikke har kunnet få de gode begrundelser og de dertilhørende tal. Derfor vurderer vi i øjeblikket den del af den kommunale økonomi på grundlag af det, som statsministeren kom til at døde falske tal.

Det er altså tal, som er en eksemplificering, men de har intet med virkeligheden at gøre. De har muligvis haft med en virkelighed at gøre for nogle år siden, men de har intet med virkeligheden nu at gøre, og derfor har vi bedt om at få de rigtige tal frem i lyset. Det har regeringen hidtil afvist, men jeg synes, at der var enkelte tegn på en ændring. Men jeg må meget beklage, at jeg også efterfølgende overfortolkede hr. Kristian Thulesen Dahls – troede jeg – venlige og imøde-

kommande bemærkninger. Det viste de sig ikke at være. Men vi fortsætter, for der er andre, der har givet meget mere imødekommande bemærkninger om den proces.

Jeg vil i øvrigt ikke forholde mig meget til de tal, som vi har dystet på, også om budgetterne, om regnskaberne og om udviklingen over tid. Jeg synes, at vi har god ret til at spørge om, hvor de penge, som bevilges af Folketinget, anvendes i kommunerne. Det er ikke et forsøg på at styre, det synes jeg er en mærkelig oversættelse, men det er et forsøg på at få den indsigt, som jo gør, at det samlede offentlige velfærdssamfund, der repræsenteres af kommuner, hidtil også af amter, og af Folketinget tilsammen, udgør et billede, som vi forholder os til samlet. Så skal vi selvfølgelig vide, hvad der sker med den meget, meget store del af servicen, som varetages i kommunerne. Så det er et ønske om at vide for at kunne træffe sine egne beslutninger og de beslutninger, der for vores vedkommende hører til i Folketinget.

Kl. 19.35

Her har vi godt nok været noget uenige, men der er til gengæld det at sige til det, at vi får de rigtige tal, når tiden går. Det er altid bare sådan, at det selvfølgelig er de aktuelle tal, der skal om sættes til virkelighed for mennesker ude i samfundet, hvilket er det mest interessante.

Så har vi været igennem en diskussion om, hvordan demokrati egentlig fungerer, og det synes jeg er en lidt underlig diskussion. Der kan have været forslag i en kommunalbestyrelse om, at kommunalbestyrelsen f.eks. har skullet afskedige 50 medarbejdere, men den offentlige debat har bølget frem og tilbage, og nogle har holdt den op på det negative i at afskedige 50 medarbejdere, hvorefter det i processen er blevet til afskedigelse af 10 medarbejdere.

Er de, der kritiserede planerne om afskedigelse af de 50 medarbejdere, så fulde af løgn eller kampagnemagere og socialistiske ballademagere? Eller er de – jeg vil gerne sige, at sådan opfatter jeg det – deltagere i en demokratisk proces, hvor de har haft et så godt synspunkt, at forslaget i øvrigt er blevet ændret, så det ikke er blevet 50, men nogle steder er blevet reduceret væsentligt og for at blive i billedet nok til 10? Det synes jeg er en god demokratisk proces. Den synes jeg vi har tumlet lidt forkert om her i Folketinget.

Jeg synes, man skal anerkende, at der har været borgere, der har deltaget og har haft indflydelse. Og man kan sige om kommunalpolitikere – det er mere, end man tit kan sige om folke-